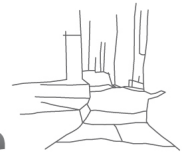

villa
Venire

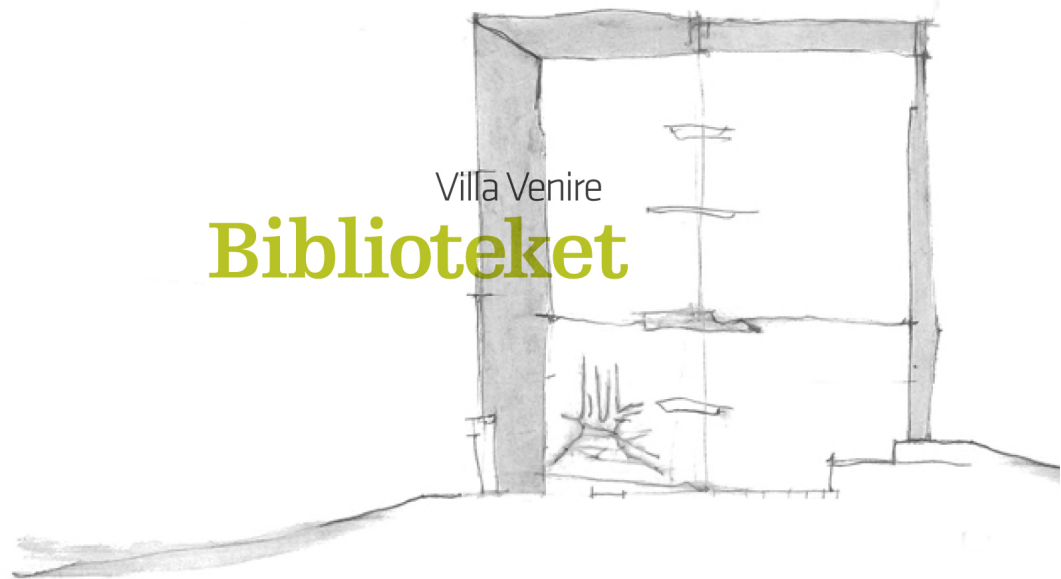

Hjerte og fødder

Leder til avis Venire nr. 10

Af Thorkild Olsen, Villa Venire A/S - april 2011

Villa Venire
Biblioteket

Det røg blufærdigheden! Villigheden og stoltheden har taget over, og jeg kan skrive af karsken bælg. Med jubelæumsavis nr. 10 er der grund til fest. Har jeg besluttet mig for. Det er ikke uden en let skælven, at jeg har skullet bladde tilbage gennem stakken af avis Venire for at møde vores egen korte, men mættede historie. Det er selvsagt også med en vis bekymring for det selvsmagende. Den er imidlertid forduftet. Bekymringen. Sempelthen fordi avisen kan være sig selv bekendt. Klædt i villighedens stof. Her er hjerter, der banker. Det vil jeg gerne kunne sige højt. Og her er fødder, der bærer rundt på kroppe og tanker i håbet om, at læring og forandring kan finde sted. Let for mig at få øje på, da jeg først fik lagt godt-skidt-evalueringsskemaet til side. For der er sandt for dyden lidt af hvert i de 10 aviser. Ja, altså, godt og skidt blandet sammen. Men sådan må det være, når avisen konstant stiller begreber og dens forfattere på kanten. På *gad-vide* kanten, på *hvad-mon-der-sker* kanten, på *smæk-for-skillingen* kanten.

Ambitionen er, i tilbageblik, ligeledes let at få øje på: At udløse virkning, se hvad der sker og derfra prøve at kvalificere erfaringen. På denne plads skal jeg ikke tale for andre end mig selv, og kan lidt højtideligt erklære, at det har bragt mig nye steder hen i mit virke og i mit liv. Både i kraft af de møder, som avisen har afstedkommet og i kraft af villighedens virkning.

Den bliver taget godt i mod. Villigheden. Nogle lidt forskrækkede, nogle forundrede, men masser af respons fra hjertekamre og udviklingsrum. Hvilket jeg selv lige har måttet vende mig til, da jeg har (haft) tendens til at skrive fra en position af indignation og "er-det-godt-nok". Jeg beklager, hvis det gennem de senere år har været overdoseret fra min side, men det har sit afsæt i, at jeg står dér. Lige midt i det danske arbejdsliv med dens ledere og medarbejdere, der maser af sted, mens kommunikative færdigheder mases ud og anerkendelse forvanskes. Når det er sagt, så må jeg i denne leders eftertanke tage de mange responser alvorligt: Det kan være der mases, men der er til alle tider tro og store mængder villighed. Mennesker, der vil noget med sig selv og andre.

Fødder er imidlertid villighedens endelige sprog. I den betydning, at vi alle må bevæge os derhen, hvor det er muligt at give relevante svar på nye omstændigheder. Tillad mig en lille omvej hertil: Når alting bimler og bamler derude på arbejdspladsen kan det være svært at vide, hvad man vil. Så let at glemme. Så muligt at miste fornemmelse for. Derfor ofte en glædelig forundring, når jeg spørger til de bankende hjerter (med mindre forretnings-diskursen har gjort den slags snak helt forbudt). Forundring, da det så sjældent bliver talt om. Glæde, da det er ren energi at fortælle, hvad man så gerne vil, og hvad man står for.

Så sandelig værd at kæmpe for fagligheden og værdierne. Men det er ikke nok. Fødderne må i brug, vi må alle kunne flytte os, så kampen ikke udvikler sig til en tabvind logik. Villigheden eksisterer i "mødet", så fødderne skal sikre, at fagligheden og erfaringen kommer i dialog med vilkåret og magten. Tro endelig ikke at dem, der har truffet beslutningen endeligt har regnet den ud. Tro ej heller, at beslutningen ingen betydning har. Men netop dette mellemrum er en samtale værd. Hvis vi ikke formår at træde ind i denne, må vi træde helt ud.